

**BUCOLICA ET GEORGIA.
VIRGIL (PART I) WITH
NOTES ON THE BUCOLICS;
AND ON THE GEORGICS**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649464944

Bucolica Et Georgia. Virgil (Part I) with Notes on the Bucolics; And on the Georgics by P. Vergilius Maro & William Rushton & Henry Young

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

P. VERGILIUS MARO & WILLIAM RUSHTON & HENRY YOUNG

**BUCOLICA ET GEORGIA.
VIRGIL (PART I) WITH
NOTES ON THE BUCOLICS;
AND ON THE GEORGICS**

VIRGIL.

PART I.

100

101

102

103

104

105

106

107

108

109

110

111

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150

151

152

153

154

155

156

157

158

159

160

161

162

163

164

165

166

167

168

169

170

171

172

173

174

175

176

177

178

179

180

181

182

183

184

185

186

187

188

189

190

191

192

193

194

195

196

197

198

199

200

P. VIRGILII MARONIS
BUCOLICA ET GEORGICA.

VIRGIL:

(PART I.)

WITH NOTES ON THE BUCOLICS,

By WILLIAM RUSHTON, M.A.,

One of the Masters in University College School,

AND

ON THE GEORGICS,

By HENRY YOUNG,

Formerly Second Master of the Royal Grammar School, Guildford.

LONDON:
JOHN WEALE, 59, HIGH HOLBORN.

1855.

2.229. e. 7.

P. VIRGILII MARONIS
BUCOLICON

LIBER.

ECLOGA I.—TITYRUS.

MELIBŒUS. TITYRUS.

MEL. TITYRÆ, tu patulae recubans sub tegmine fagi
Sylvestrem tenui musam meditaris avenâ :
Nos patriæ fines et dulcia linquimus arva ;
Nos patriam fugimus : tu, Tityre, lentus in umbrâ
Formosam resonare doces Amaryllida silvas.

TIT. O Melibœe, deus nobis hæc otia fecit :
Namque erit ille mihi semper deus : illius aram
Sæpe tener nostris ab ovilibus imbuet agnus.
Ille meas errare boves, ut cernis, et ipsum
Ludere, quæ vellem, calamo permisit agresti.

MEL. Non equidem invideo ; miror magis : undique totis
Usque adeo turbatur agris. En, ipse capellas
Protenus sæger ago ; hanc etiam vix, Tityre, duco.
Hic inter densas corylos modo namque gemellos,
Spem gregis, ah ! silice in nudâ connixa reliquit.
Sæpe malum hoc nobis, si mens non læva fuisset
De coelo tactas memini prædicere quercus ;
[Sæpe sinistra cavâ prædixit ab ilice cornix.]

Sed tamen, iste deus qui sit, da, Tityre, nobis.

TIT. Urbem, quam dicunt *Romam*, Melibœe, putavi

Stultus ego huic nostræ similem, quo sæpe solemus
 Pastores ovium teneros depellere fœtus.
 Sic canibus catulos similes, sic matribus hædos
 Nôram : sic parvis componere magna solebam.
 Verum hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
 Quantum lenta solent inter viburna cupressi.

MEL. Et quæ tanta fuit Romam tibi causa videndi ?

TIT. Libertas : quæ sera, tamen respexit inertem ;
 Candidior postquam tondenti barba cadebat :
 Respexit tamen, et longo post tempore venit,
 Postquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.
 Namque (fatebor enim) dum me Galatea tenebat,
 Nec spes libertatis erat, nec cura peculi.
 Quamvis multa meis exiret victima septis,
 Pinguis et ingrata premeretur caseus urbi,
 Non unquam gravis sere domum mihi dextra redibat.

MEL. Mirabar, quid mœsta deos, Amarylli, vocares ;
 Cui pendere suâ patereris in arbore poma.
 Tityrus hinc aberat. Ipse te, Tityre, pinus,
 Ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta, vocabant.

TIT. Quid facerem ? neque servitio me exire licebat,
 Nec tam præsentem alibi cognoscere divos.
 Hic illum vidi juvenem, Melibœe, quotannis
 Bis senos cui nostra dies altaria fumant.
 Hic mihi responsum primus dedit ille petenti :
 Pascite, ut ante, boves, pueri ; submittite tauros.

MEL. Fortunate senex ! ergo tua rura manebunt,
 Et tibi magna satis : quamvis lapis omnia nudus
 Lîmosoque palus obducatur pascua junco.
 Non insueta graves tentabunt pabula fœtas ;
 Nec mala vicini pecoris contagia lædent.
 Fortunate senex ! hic, inter flumina nota
 Et fontes sacros, frigus captabis opacum.
 Hinc tibi, quæ semper vicino ab limite sepes
 Hyblæis apibus florem depasta salicti,
 Sæpe levi somnum suadebit inire susurro.
 Hinc altâ sub rupe canet frondator ad auras ;
 Nec tamen interea raucæ, tua cura, palumbes,
 Nec gemere aëriâ cessabit turtur ab ulmo.

TIT. Ante leves ergo pascentur in æthere cervi,
 Et freta destituent nudos in littore pisces ;
 Ante, pererratis amborum finibus, exsul

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim ;
 Quam nostro illius labatur pectore vultus.

10

MEL. At nos hinc alii sitientes ibimus Afros ;
 Pars Scythiam et rapidum Cretæ veniemus Oaxem,
 Et penitus toto divisos orbe Britannos.

En, unquam patrios longo post tempore fines,
 Pauperis et tuguri congestum cespite culmen,
 Post aliquot, mea regna videns, mirabor aristas ?

20

Impius hæc tam culta novalia miles habebit ?
 Barbarus has segetes ? En, quo discordia cives
 Produxit miseros ! en, queis consevimus agros !

Inserere nunc, Melibœe, puros, pone ordine vites.

30

Ite messe, felix quondam pecus, ite capellæ !

Non ego vos posthac, viridi projectus in antro,

Dumosâ pendere procul de rupe videbo :

Carmina nulla canam ; non, me pascente, capellæ,

Florentem cytisum et salices carpentis amaras.

TIT. Hic tamen hanc mecum poteras requiescere noctem

40

Fronde super viridi ; sunt nobis mitia poma,

Castanæ molles, et pressi copia lactis :

Et jam summa procul villarum culmina fumant ;

Majoresque cadunt altis de montibus umbrae.

ECLOGA II.—ALEXIS.

Formosum pastor Corydon ardebat Alexin,
 Delicias domini ; nec quid speraret habebat.
 Tantum inter densas, umbrosa cacumina, fagos
 Assidue veniebat : ibi hæc incondita solus
 Montibus et sylvis studio jactabat inani :—

5

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas ?

Nil nostri miserere ? mori me denique coges.

Nunc etiam pecudes umbras et frigora captant ;

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos ;

10

Thestylis et rapido fessis messoribus æstu

Allia serpyllumque herbas contundit olentes :

At mecum raucis, tua dum vestigia lustris,

Sole sub ardenti resonant arbusta cicadis.

Nonne fuit satius tristes Amaryllidis iras

Atque superba pati fastidia ? nonne Menalcan ? 18
 Quamvis ille niger, quamvis tu candidus esees.
 O formose puer, nimium ne crede colori :
 Alba ligustra cadunt, vaccinia nigra leguntur.
 Despectus tibi sum ; nec, qui sim, quasris, Alexi ;
 Quam dives pecoris, nivei quam lactis abundans. 20
 Mille mœe Siculis errant in montibus agnæ :
 Lac mihi non æstate novum, non frigore deficit.
 Canto, quæ solitus, si quando armenta vocabat,
 Amphion Dirceus in Actæo Aracyntho.
 Nec sum adeo informis : nuper me in littore vidi, 22
 Quum placidum ventis staret mare : non ego Daphnin
 Iudice te metuam, si nunquam fallat imago.
 O tantum libeat mecum tibi sordida rura
 Atque humiles habitare casas, et figere cervos,
 Hædorumque gregem viridi compellere hibisco ! 24
 Mecum una in sylvis imitabere Pana canendo.
 Pan primus calamos cerâ conjungere plures
 Instituit : Pan curat oves oviumque magistros.
 Nec te poeniteat calamo trivisse labellum :
 Hæc eadem ut sciret, quid non faciebat Amyntas ? 26
 Est mihi disparibus septem compacta cicutis
 Fistula, Damocetas dono mihi quam dedit olim ;
 Et dixit moriens, Te nunc habet ista secundum.
 Dixit Damocetas ; invidit stultus Amyntas.
 Præterea duo, nec tutâ mihi valle reperti, 30
 Capreoli, sparsis etiam nunc pellibus albo,
 Bina die siccant ovis ubera ; quos tibi servo.
 Jampridem a me illos abducere Thestylis orat :
 Et faciet ; quoniam sordent tibi munera nostra. 32
 Huc ades, o formose puer : tibi lilia plenis
 Ecce ferunt Nymphæ calathis ; tibi candida Nais,
 Pallentes violas et summa papavera carpens,
 Narcissum et florem jungit bene olentis anethi :
 Tum, casâ atque aliis intexens suavibus herbis, 34
 Mollia luteolâ pingit vaccinia calthâ.
 Ipse ego cana legam tenerâ lanugine mala,
 Castaneasque nuces, mea quas Amaryllis amabat :
 Addam cerea pruna ; et honos erit huic quoque pomis ;
 Et vos, o lauri, carpam, et te, proxima myrte ; 36
 Sic positæ quoniam suaves miscetis odores.
 Rusticus es, Corydon ; nec munera curat Alexi ;